U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobce: nezl. **V. I.,** zast. zákonným zástupcem M. I., zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem v Brně, Vránova 39, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2006, č. j. OAM-555/VL-01-ZA05-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. listopadu 2006, č. j. 56 Az 166/2006 - 33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se jako stěžovatel kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2006, č. j. OAM-555/VL-01-ZA05-2006. Tímto rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Kasační stížnost je přípustná ve smyslu § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Nejvyšší správní soud se však zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Zatímco úkolem krajských soudů je projednat a rozhodnout každý případ, Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). K plnění jeho sjednocující role svěřuje zákon Nejvyššímu správnímu soudu různé procesní nástroje, na prvním místě nepochybně

rozhodování o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1 ve spojení s § 102 s. ř. s.). Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.

V daném případě kasační stížnost vytýká ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. porušení § 50 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, („*správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu“)*, přičemž tento veřejný zájem spatřuje stěžovatel v ochraně rodiny a blahu dítěte. Zohlednění zájmů dítěte plyne i z mezinárodních závazků (čl. 3, 9 a preambule Úmluvy o právech dítěte). Stěžovatel považuje za nesprávný výklad Nejvyššího správního soudu, podle nějž zamítnuté žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, vylučují hodnocení splnění podmínek dle § 13 a § 14, potažmo § 91 zákona o azylu, neboť dopad předmětných ustanovení je daleko širší a nerozlišuje, jak skončila žádost o udělení azylu. Nelze však dle názoru Nejvyššího správního soudu opomenout, že otec stěžovatele nebyl úspěšným žadatelem o udělení azylu, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho činnosti (sp. zn. 5 Azs 147/2006), ani matka se sestrou nebyly úspěšné (sp. zn. 5 Azs 47/2007). Námitku Úmluvou o právech dítěte stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Je proto namístě provést jeho výklad tak, aby bylo předvídatelným způsobem stanoveno, jakými úvahami a kritérii se Nejvyšší správní soud řídí.

V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 104a soudního řádu správního, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „přesahem vlastních zájmů stěžovatele“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce vytváří prostor soudu, aby zhodnotil, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu

objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem naznačeným výše zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Například, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost. V daném případě však míra obecnosti s jakou byla kasační stížnosti podána, aniž by byla upřesněna konkrétní pochybení žalovaného či soudu, nesvědčí pro to, aby kasační stížnost mohla být považována za přijatelnou. Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a tvrdit některý z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. S ohledem na důvody uplatněné v kasační stížnosti, z nichž takový, jenž je uplatňován poprvé až v kasační stížnosti, nemůže být uplatněn účinně (srov. judikaturu zdejšího soudu sp. zn. 1 Azs 43/2004, 4 Azs 1/2004, 1 Azs 4/2004, 4 Azs 50/2003), pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvod, pro který by kasační stížnost mohla být považována za přijatelnou, chybí. Stěžejní námitka týkající se postupu žalovaného v případě, že rozhodne o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ve vztahu k aplikaci ustanovení § 13, § 14 a 91 cit. zákona, pak nemůže přijatelnost kasační stížnost založit, neboť v tomto ohledu Nejvyšší správní soud opakovaně a konstantně judikoval způsobem, jenž byl krajským soudem akceptován i v posuzované věci a není žádného důvodu se od tohoto právního názoru odchýlit (srov. věci

sp. zn. 7 Azs 124/2004, 1 Azs 8/2003, 2 Azs 6/2003, 4 Azs 35/2003, 5 Azs 27/2003 všechny uveřejněné a dostupné na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Soudem ustanovenému advokátovi byla odměna stanovena podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátní tarif, ve znění vyhl. č. 68/2003 Sb. za dva úkony právní služby spočívající v převzetí zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ve výši 5712 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, DPH činí 912 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon spočívající v nahlížení do spisu, neboť pro obor správního soudnictví není takový úkon samostatně vyhláškou č. 177/1996 Sb. předvídán. Tento úkon je součástí přípravy zastoupení, tento úkon byl odměněn (převzetí, příprava zastoupení, tvrzená porada s klientem).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu